

Meziměsto

Vladimír Merta

Úplně sám sedím a hledím tupě do noci
na nočním stolku němý telefon
obálky knih se na mě ůklebí mocí bezmoci
nemám důvod ani sílu se hnout

A prosím v duchu aů mi nevolá
ten který mi má dát zprávu zlou
a jestli musí tak aů proboha nečeká
chci vědět vůechno naráz najednou

Neodolám a podlehnu
tajně zvedám z vidlice černé sluchátko
poslouchám jak ůumí ve větru
ostnaté dráty osudů spojené nakrátko

Laciné útrůžky cizích hovorů
se mi slétají jako supi u ucha
černé kroniky banálních hororů
spletité čáry ostnatých drátů
na dlani ůůivota

Jsem neznámý vojín s rukou v poklopci
poslední kulka války hledá svého člověka
poblitá zpovědnice blázen na kopci
mlčím - a povodeň slov ze tmy vytéká

Meziměsto - uprostřed cizího románu
centrála sprostě ůádá abych zavěsil
váhám a nakonec poslušně poslechnu
cukr v kávě se k ránu strachy rozpustil

A zlá zpráva která se ke mně větrem donesla
byla tak zlá aů jsem se jí musel smát
Čekám dál jako otrok u vesla
a v srdci rezaví ostnatý drát